

ve zvířeti reprezentanta pudů nebo reprezentaci rodičů. Nevídi realitu stávání-se-zvířetem, že je to afekt sám, zosobněný pud a že nic nereprezentuje. Neexistují jiné pudy než samotná uspořádání. Existují dva klasické texty, v nichž Freud nachází v Hansově stávání-se-koněm pouze otce a totéž Ferenczi v Arpadově stávání-se-kohoutem. Koňské klapy na oči jsou otcův skřípce, černá okolo tlamy jeho knír, vyhazování je „mlování“ rodičů. Ani slovo o Hansově vztahu k ulici, o způsobu, jakým mu byla zakázána, čím je pro dítě podivná, kůň je hrdý, oslepený kůň táhne, kůň padá, kůň je bičován... „Psychoanalyza nemá smysl pro účasti proti přírodě, ani pro uspořádání, která může dítě aranžovat, aby vyřešilo problém, z něhož jsou mu uzavřena východiska: *plan*, nikoli fantasma. Stejně tak bychom řekli méně hlouposti o bolesti, ponížení a úzkosti v masochismu, kdybychom viděli, že jsou to stávání-se-zvířetem, která ho pohánějí, a nikoli naopak. Jsou tu vždycky aparátý, nástroje, motory, které vždycky zasahují, lsi a nátlaky k co největší Přírozenosti. Je třeba anulovat orgány, jistým způsobem je uzavřít, aby mohly jejich osvobozené prvky vstoupit do nových vztahů, z nichž vyplývají stávání se a cirkulace afektů v jádru strojevého uspořádání. Tak jak jsme viděli jinde, maska, uzda, udidlo, pochvka k penisu v *Eguus eroticus*: uspořádání stávání-se-koněm je paradoxně takové, že člověk ovládne své vlastní „instinktivní“ síly, zatímco zvíře mu předá „získané“ síly. Převrácení, účast proti přírodě. A boty ženy – velitelky mají za úkol anulovat nohu jako lidský orgán a uvést prvky nohy do vztahu přiměřeného celku uspořádání: „Tak to už nebudou nohy žen, které na mě budou mít vliv...“¹ Ale k rozbití stávání-se-zvířetem z něj stačí pouze extrahovat segment, abstrahovat z něj moment, nebrat na vědomí vnitřní rychlosti a pomalosti, zastavit cirkulaci afektů. Pak už zbývají jen imaginární podobnosti mezi termíny nebo symbolické analogie mezi vztahy. Tento segment se vztahuje k otci, tento vztah pohybu a klidu k prvotní scéně atd. Ještě je třeba poznat, že psychoanalyza sama nestací k vyprovokování onoho rozbití. Pouze rozvíjí riziko obsažené ve stávání se. Je tu vždy riziko zjištění, že „děláme“ zvíře, domácí oídipovské zvíře. Miller dělající haf haf a dožadující se kosti, Fitzgerald lizající vám ruku, Slepian vracějící se k matce nebo stařec dělající koně nebo psa na erotické pohlednici z roku 1900 (a „dělat“ divoké zvíře by nebylo o nic lepší). Stávání-se-zvířetem neustále procházejí nebezpečími.

¹ Viz Roger Dupouy, „Du masochisme“, in: *Annales médico-psychologiques*, 1929, II.

Vzpomínky haecceitas. – Tělo není definováno formou, jež ho určuje, ani jako určitá substance nebo subjekt, ani skrze vlastněné orgány nebo vykonávané funkce. Na rovinné konzistenci je *tělo definováno pouze skrze délku a šířku*: to znamená celek hmotných prvků, jež mu náležejí za daných vztahů pohybu a klidu, rychlosti a pomalosti (délka); celek intenzivních afektů, jichž je schopno za dané moci nebo stupně potenciálu (šířka). Nic než afekty a lokální pohyby, diferenciální rychlosti. Právě Spinoza upozornil na tyto dvě dimenze Těla a definoval rovinnu Přírody jako čistou délku a šířku. Šířka a délka jsou dva prvky kartografie.

Existuje způsob individualace velice odlišný od způsobu individualace skrze osobu, subjekt, věc nebo substanci. Vyhrazujeme mu jméno *haecceitas*.¹ Roční období, zima, léto, hodina, datum mají dokonale individualitu, již nic nechybí, ačkoli se liší od individuality věci nebo subjektu. Jsou to haecceity v tom smyslu, že sestávají výhradně ze vztahu pohybu a klidu mezi molekulami a částicemi, schopnosti afkovat a být afkovány. Když demologie vysvětluje děbelské umění místních pohybů a přenosů afektů, všimá si zároveň důležitosti dešťů, krup, větrů, nakazlivého ovzduší nebo ovzduší znečištěného zhoubnými částicemi, které jsou pro tyto přenosy příznivé. Pohádky musí obsahovat haecceity, jež nejsou pouze umístěními, ale konkrétními individualcemi majícími vlastní cenu a řídicími pro-měnu věci a subjektu. Mezi civilizacemi má Orient mnohem více individualací skrze haecceitu než skrze subjektivitu a substancialitu: tak musí haiku obsahovat indikátory jako množství plynoucích linií konstituujících složité individualum. U Charlotty Brontëové je všechno v rámci větrů, věcí, osoby, obličejů, lásky, slova. „O hodině páté odpoledne“ u Lorcy, kdy láska padá a povstává fašismus. Strašných pět hodin večer! Řekneme: jaký to příběh, jaké horko, jaký život!, abychom označili velmi zvláštní individualci. Denní hodiny u Lawrence, Faulknera. Stupeň horka, intenzita bílé jsou dokonale individuality; a stupeň horka se může v šíře spojit s jiným stupněm, a vytvořit tak nové individualum jako tělo, jemuž je tedy horko a tam zima podle jeho délky. Norská omeleta. Stupeň horka se může spojit s intenzitou bílé jako v jistém bílém ovzduší za horkého léta. Výběc tu nejde o individualitu okamžiku, která by stála proti individualitě tr-

¹ Občas psáno „eccetas“, odvozuji toto slovo od *ecce*, zde je, jde o omyl, neboť Duns Scotus vytvořil toto slovo a koncept od *haec*, „tato věc“. Ale je to plodný omyl, protože naznačuje způsob individualace, která je odlišná od individualace skrze věc nebo subjekt.